

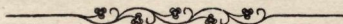

BIJ DEN VROEGEN DOOD

VAN DEN HEER

Victor Guillaume Crieliam,

geboren te 's BOSCH 11 Januarij 1847, overleden te BREDA 6 Januarij 1874.

Raptus est ne malitia mutaret intellectum ejus,
ant ne fictio deciperet animam illius.

Hij is van de aarde weggerukt opdat de boos-
aardigheid zijn begrip niet veranderen, of de
begoocheling zijn ziel niet misleiden zoude.

LIB. SAP. C. IV. vs. 11.

„Neen! Mijn gedachten zijn, o mensch, niet uw gedachten,

„Mijn wegen niet uw weg”, zegt God door Zijn propheet;

En bij der eeuwen loop en 't wislen der geslachten

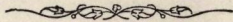
Leert ons Zijn almagt, hoe Hij 't woord te staven weet.

Wij zoeken op ons pad slechts rozen te vergâren,

God dwingt ons langs den weg van doornen voort te gaan;

Wij wachten, vol van hoop, een breede reeks van jaren,
God laat, in 't vuur der jeugd, ons uur van sterven slaan.
Wij ook gevoelen 't woord. — Wij hoopten VICTOR's leven,
Gods Engel daalde, en sneed dat jeugdig leven af;
Wij droomden reeds den vriend op aard van heil omgeven,
En nu, — nu resten ons slechts tranen op zijn graf.
Maar PAULUS spreekt: „wie toch heeft 's Heeren zin geraden,
„Wie is er, die Hem ooit ten raadsman is geweest?”
Wij zeggen 't na: wie houdt van Gods geheim de draden,
Wie is er die in 't boek van 's Heeren raadslen leest?
Komt, buigt dan allen 't hoofd, al drukt de smart u neder,
En laat uit 't diepst der ziel de kreet ten hemel gaan:
„We aanbidden U o God, U, altijd goed en teeder,
„Wat Gij met VICTOR deedt, dat hebt Gij wel gedaan.”
Wie onzer weet wat smart hem in het leven wachtte,
Of niet de valsheid al zijn heil verbittren zoû?
Of niet de wereld, die hem lieflijk tegenlachte,
Door sluw verraad hem ras zoû dompelen in rouw?
Wie zegt ons, of zijn ziel, zoo argloos en zoo goedig,
Niet waar' bezweken voor het moordende venijn,
Wie, of zijn edel hart, zoo krachtig en zoo moedig,
Door 't ruw geweld der hel niet zoû gebroken zijn?
„Neen, neen! God nam hem weg, opdat der wereld boosheid
„Zijn fieren geest niet zoû veranderen door haar kracht,
„Of dat zij niet in 't net der fijn gesponnen loosheid
„Zijn ziel misleiden en zoû wikklen in haar nacht.”

O VICTOR! 'k zag u aan uw smartlijk kruis geklonken,
'k Zag hoe de dood u sloopte in 't volle levensvuur;
'k Weet ook hoe gij den kelk des lijdens hebt gedronken,
En 'k zag uw zoet geduld tot aan uw stervensuur.
Toen heeft geloof en hoop en liefde u 't loon verworven
Zoo schittrend, als wel nooit de valsche wereld bood,
En in des Heeren arm, ja! aan Zijn Hart gestorven
Zijt ge, eedle VICTOR, zelfs verwinnaar van den dood.
Dat sterfbed blijft, al moet ons hart uw bijzijn derven,
Een troost, en wekt de beê, door 't foltren heen der pijn:
„Moog Heer ook onze ziel den dood der braven sterven,
„En dat ons einde ook aan hun eind gelijk moog zijn.”

U, droeve vader, weêr gedompeld in de smarten,
U sloeg des Heeren hand met dubblen slag wel zwaar;
Nog nauwlijks koelde de asch der lievelinge uws harten,
Of zie, dat arme hart breekt weêr bij VICTOR's baar.
Maar 'k wil op de open wond den balsem neêr doen vloeijen
Der blijde Christenhoop, die neêrdrupt van het Kruis;
O! 't is als zie 'k zijn ziel in JESUS lusthof bloeijen,
Als daalt haar zoete stem op Englenwiekgesuis:

4 Staak, vader, staak uw rouw; de strik is nu verbroken,
" 'k Ben aan des jagers list ontvlugt voor de eeuwigheid;"
" 'k Ben als de schoonste bloem bij 's hemels zon ontloken
" Die nacht noch wolken kent, maar eeuwig stralen spreidt.
Hooft, broeders, ook die stem, droogt, zusters, ook uw tranen
Die stroomden uit uw ziel, geslagen door den Heer;
Moog 's broeders bede ook u den weg ten hemel banen,
En vindt in de armen Gods uw goeden VICTOR weêr.

TILBURG, 31 Maart 1874.

H. J. DOLMANS.

